

DEN HELIGA BIRGITTA

HIMMELSKA UPPENBARELSER

TILL SVENSKA AV TRYGGVE LUNDÉN

TREDJE BANDET

ALLHEMS FÖRLAG MALMÖ

efter döden skilja dem åt, ty jag är deras domare. Jag skall då döma de bröder, som följt Franciscus' regel, till att förbliva hos mig och Franciscus i den eviga glädjen, medan de, som följt broder gensträvigs regel, skola dömas till eviga straff i helvetets djup, såframt de icke före döden velat bättra sig och göra ödmjuk bot. Detta är icke underligt, ty de, som borde giva världsmänniskorna exempel i ödmjukhet och helighet, de giva nu fula och lastbara exempel med sin vinningslystnad och sitt högmod. Sådana bröder kunna därför vara förvissade om — och det kunna även andra munkar vara, vilka av sin regel äro förbjudna att hava egendom men som dock hava det emot sin regel och som vilja blidka mig genom att giva mig någon del därav — att deras gåvor äro mig leda och förhatliga och icke värda någon god gengåva. Det är mig nämligen mera kärt och välbehagligt, om de samvetsgrant iakttaga den heliga fattigdom, som de lovat enligt sina regler, än om de skulle erbjuda mig allt det guld och silver, ja alla de metaller, som finnas i världen.

Du, som hör mina ord, må ock veta, att det icke hade varit dig tillåtet att se denna syn, om icke en av mina goda tjänare av hela sitt hjärta uppriktigt hade bedit till mig för denne franciskanbroder och av gudlig kärlek önskat giva honom några för hans själ nyttiga råd.»

Sedan jag sett och hört detta, försvann synen.

Den vision, som fru Birgitta hade i Betlehem, varest Jungfru Maria visade henne, hur det gick till, när hon födde sin ärorike Son, såsom hon lovat fru Birgitta i Rom femton år före avresan till Betlehem, vilket framgår av kapitel 1 i denna bok.

TJUGOFÖRSTA KAPITLET

När jag befann mig vid Herrens krubba i Betlehem, såg jag en mycket fager havande jungfru, iklädd vit kappa och en tunn klänning, som tillät mig att klart skönja hennes jungfruliga kropp. Hennes moderliv var fullt och mycket uppsvällt, ty hon var redan beredd att föda. Med henne var en mycket hedervärd gammal man, och de hade båda en ox och en åsna med sig. När de kommit in i grottan, band åldringen oxen och åsnan vid krubban, gick ut och kom tillbaka till jungfrun med ett tänt ljus, som han fäste i muren. Sedan gick han ut igen, ty han skulle icke själv närvara vid förlossningen. Jungfrun tog skorna av sina fötter, tog av sig den vita mantel hon bar och drog slöjan av huvudet samt lade plaggen bredvid sig. Så hade hon blott

klänningen på sig, och hennes underbara, guldglänsande hår var utbrett över skuldrorna. Hon tog fram två små linne- och två ylleplagg, mycket rena och fina, som hon hade fört med sig för att linda det väntade barnet i, och dessutom två andra små linnekläden, avsedda för barnets huvud, och hon lade dessa barnplagg bredvid sig för att kunna nyttja dem, när hon behövde. Då allt var i ordning, föll jungfrun vördnadsfullt på knä för att bedja, varvid hon vände ryggen mot vaggan men lyfte huvudet mot himmelen, i östlig riktning. Med upplyfta händer och blicken fästad på himmelen stod hon liksom i betraktelse och hänryckning, berusad av gudomlig ljuvlighet. Medan hon var försjunken i bön på detta sätt, såg jag barnet röra sig i hennes kved, och i samma stund, ja på ett ögonblick, födde hon sin Son, från vilken en så outsäglig strålgans utgick, att solen icke kunde jämföras med den. Det vaxljus, som den gamle mannen satt dit, spred icke något sken, ty den gudomliga strålgansen dränkte helt vaxljusets lekamliga sken. Och så hastig och ögonblicklig var denna födsel, att jag ej kunde iakttaga eller urskilja, hur och med vilken kroppsdel jungfrun födde. Jag såg emellertid genast det ärorika barnet ligga naket och klart skinande på marken. Dess kött var alldeles rent och fritt från all orenhet. Jag såg även efterbörden ligga insvept och mycket vacker bredvid barnet. Och jag hörde ljuvligt klingande änglasång av underbar skönhet. Jungfruns kved, som före förlossningen varit mycket uppsvälld, drog nu ihop sig, och hennes kropp syntes vara spenslig och av sällsam färgning. När hon kände, att hon hade fött, tillbad hon gossen mycket höviskt och vördnadsfullt med böjt huvud och sammanlagda händer, och hon sade till honom: »Var välkommen, min Gud, min Herre, min Son!» Då började gossen gråta och liksom skälva för köldens och det hårda golvets skull, där han låg, vände sig sakta, sträckte ut lemmarna och sökte sin moders vård, och modern tog honom i sina händer, tryckte honom mot sitt bröst och värmden honom vid kinden och bröstet med stor glädje och öm moderlig medlidksamhet. Sittande på golvet lade hon sin Son i famnen och tog med fingrarna varsamt om hans navelsträng, vilken genast skars av utan att vätska eller blod trängde ut. Strax begynte hon noggrant linda honom, först i linne- och sedan i yllekläderna, varvid hon band kroppen, benen och armarna med en linda, som var fastsydd i det övre ylleplaggets fyra ändar. Sedan svepte hon in barnets huvud i de två linnekläden, som hon hade till hands för detta ändamål. När detta var gjort, inträdde åldringen, föll på knä på marken, tillbad gossen och grät av glädje. Och vid förlossningen skiftade jungfrun icke färg och blev icke sjuk eller miste sin kroppskraft, såsom det brukar ske med andra barnaföderskor; det enda som skedde var att hennes kved sammandrogs till det skick varuti den befunnit sig före gossens avlelse. Så stod hon upp med gossen i sin famn, och hon och Josef lade honom i krubban, och knäböjande tillbådo de honom med omätlig glädje och fröjd.